

ДЖОАН ХАРИС ХАРИ СТОУН И 24-ЧАСОВАТА ЦЪРКВА НА ЕЛВИС

Превод от английски: Магдалена Куцарова, 2013

chitanka.info

Случва се някой да ми предостави разказ, често пъти без да го съзнава. Тази история дойде от една фланелка с емблемата „24-часова църква на Елвис“, която получих от своя американска почитателка. Изглежда, това е реално съществуваща църква с много чистосърдечни богомолци. Предполагам, в днешно време намираме своята религия където можем. Пренесох църквата в град в Йоркшър и сведох паството ѝ до един човек, но принципът си остава същият.

Как би постъпил Елвис?

Този въпрос често ми е помагал в тежки моменти, при трудни решения и нравствени дилеми. Седя в претъпкан влак, пълен с правостоящи, качва се жена, може да е бременна, може и да не е — трудно е да се види под хилядата дипли на сукмана, — затисната между хлапе с бейзболна шапка от „Бърбъри“ и старица с няколко торби от „Теско“. Аз пък стискам калъфа с китарата, съсипан съм след снощното шоу в „Лорд Нелсън“ и се питам: *как би постъпил Елвис?*

Е, като се изключи фактът, че той по никакъв начин не би могъл да се озове във влака за Хъдърсфийлд, съвсем очевидно е. Затова ставам, как иначе, с усмивка и любезен жест (само леко затруднен от удара на калъфа с китарата по дръжката за хващане). Хлапето зад мен се хили, старата дама с покупките ми хвърля злобен поглед, сякаш е трябвало да отстъпя на нея, а вероятно бременната жена се тръшва без нито дума на благодарност и отваря пакетче чипс с вкус на пушен бекон. Невежа крава.

Час и половина по-късно разправих това на Лил в смесения магазин за евтини стоки „Кейп Код“. Лил Рибното кюфте, най-голямата ми почитателка (и полеви агент), вижда всичко, знае всичко, което става между Малбри и селото, което е сериозно предимство за човек от моя бранш.

— Колко жалко, миличък. Ще ти сипя още малко пръжки, искаш ли?

Елвис щеше да поиска — аз реших да откажа.

— По-добре недей. В този бизнес човек трябва да е в добра форма, Лил.

Лил кимна. Тя е едро момиче с гладко напудрено лице и дълга кестенява коса. Работи в магазина четири дни от седмицата, а в

четвъртък вечер гледа на карти Таро в кръчмата под псевдонима Лейди Лилит. Така че разбира от шоубизнес, което е голямо облекчение, защото — да си го кажем — повечето хора нямат представа колко напрегнато и трудоемко е да бъдеш невероятният двойник на Елвис.

— Как мина шоуто снощи?

— На шест.

Всъщност не мина съвсем гладко, в „Лорд Нелсън“ има нова компания и си личи, че не разбират от първокласни неща. Един от тях, висок мършав тип със съдрана фланелка, с която приличаше малко на Брус Спрингстийн, не спираше да крещи: *Ставай! и да подхвърля забележки като: Т'ва е само до половината! Сега ще ни върнете ли половината пари?*. Нахвърлих се върху Бърни (той е водещият, представя се със сценичния псевдоним Майк Стан), че не ги е подгрял достатъчно по време на представянето си. Знам, че съм по-скоро нисичък, казах му, но и Краля не е бил чак толкова висок, другото е операторска работа, а и без това всичко е въпрос на поведение. Майк пък ми отговори, че е сто процента сигурен, че Елвис никога не е слизал от сцената по средата на изпълнение и не е наричал смотаняк човек от публиката само задето е казал: *Искам си половината*.

Което си е вярно, вярно си е. Прекалих. И все пак очаквах, че шестте месеца изпълнения без инциденти също ще бъдат взети под внимание.

— Честно казано, Лили — казах ѝ аз, докато поливах чипса си с оцет, — мисля да си хвана пътя. Знаеш ли, има и други места освен „Лорд Нелсън“. „Рат“ например.

Имах предвид „Ратклиф Армс“, най-бандитската кръчма в Малбри. Някога, преди години, свирех там за петдесетачка на вечер, и то заради вредния труд.

Лицето на Лили посърна.

— Да не те е изгонил?

— Не, естествено. — Хвърлих ѝ поглед а ла „Затворнически рок“ над вдигнатата си яка. — Просто ми се щеше да работя малко по-близо до къщи — казах, понижих тон и поясних: — По професионални причини.

Очите ѝ се разшириха.

— Искаш да кажеш...

— Аха.

Лили е наясно, че не бива да го изрича на висок глас в магазина, където постоянно влизат и излизат хора, но е единственият човек (освен клиентите ми, разбира се), който знае тайната ми. Денем (и в сряда вечер) цял Хъдърсфийлд ме знае като Джим Сантана, невероятния двойник на Елвис (по кръчми, сватби и частни партита), но нощем бродя по улиците на града като Хари Стоун, детектив единак и частен следовател, бич за престъпните банди и самотен борец с порока във всичките му проявления. Ако имате проблем — и ако успеете да ме намерите (вижте в телефонния указател или на онази малка дъска за обяви в пощата на Малбри), — аз ще го разреша. Спомняте ли си онази история с бакалията „Плодовете и зеленчуците на Радж“? Това беше мой случай. Мистър Радж си мислеше, че може да купува стафиди на едро за петдесет пенса половинката, после да ги накисва, да ги опакова наново, да ги продава за един и двайсет в малка кошничка с етикет „Гигантски стафиди, готови за консумация“ и да му се размине.

Но не беше включил в сметката Хари Стоун. Аз го докладвах на Службата за мерки и измервателни уреди, откъдето реагираха незабавно с доста рязко писмо. Готово. Уверявам ви, че той вече няма да тръгне да мами с лека ръка.

После имаше един Дарън Брей от дъскорезницата „Брей“, който паркираше на пътя микробуса си с винетен стикер с изтекъл срок. И онзи Джон Уайтхаус, който искаше да получава социалната пенсия на починалия си баща, докато майка му строеше разширение на гаража, без да уведоми Отдела по градско планиране. И мисис Роулинсън от закусвалнята до Методистката църква, която слагаше на сандвичите си със сирене и туршия етикет „подходящи за вегетарианци“, след като много добре знаеше, че нито сиренето, нито маргаринът са одобрени от съответните органи. Случаят беше за Комитета по рекламни стандарти и ми се наложи една седмица да седя там с дигиталния си минифотоапарат, да чакам доставките и да пия чая с мляко на мисис Роулинсън. Но накрая успях. Винаги успявам. Заради обществото. Заради себе си. И заради Елвис.

От друга страна, заплащането невинаги е особено добро. В по-голямата си част доходите ми продължават да идват от сценичните ми изяви, но всеки добър следовател има нужда от прикритие, а от моето

по-добро не може да се желае. В работата си аз доста обикалям, запознавам се с хора и, разбира се, имам информатори.

Като Лили. За повечето хора — Лил Рибното кюфте (Лейди Лилит в четвъртък вечер и с предварителна заявка). Тя бързо погледна през рамо, за да се увери, че никой няма да ни чуе, после прошепна:

— Кой?

— Брендан Маки. Треньор на футболния отбор „Малбри Майнърс“.

Лил помисли малко.

— Едър тип. Малко сприхав. Обича да си пийва. Винаги яде мерлуза, чипс, две миди, панирана наденица — всеки път пуска една и съща шега за наденицата (*не е голяма колкото една друга, миличка, но пък и онази не се настига лесно*), понякога жена му идва с него. Гейл. Руси кичури, изкуствен тен, малко вулгарна, брат ѝ работи в спортна зала „ВТ“, диетична кола, все иска рибата без панировка.

— Идеално.

Казах ви, че си я бива. Огледах се, но магазинът беше празен, а единственият човек, когото виждах отвън, беше мистър Менезис, който ядеше чипс до автобусната спирка с изключен слухов апарат, за да пести батерията.

— Между нас казано, Лил, тя е мишената.

— Кой, Гейл?

Аз кимнах.

— Онази вечер си поговорих с Брендан. На купона след мача в „Златният петел“. Заприказвахме се, както ти заговаряш хората. Според него тя може да му изневерява.

— Нае ли те? — попита Лили.

— А-ха.

Е, почти. Всъщност каза следното: „Какво не бих дал да науча какво прави тя, докато аз съм на мач“; но следователят трябва да чете между редовете, ако не иска да се разкрие. Хрумна ми, че бих могъл да му поискам десетачка на ден плюс разходите, ако постигна резултат. Знаех, че не е много, а и нямах търпение да се заловя с разнищването на истинско престъпление, не на обикновена семейна изневяра, но си направих сметката, че ако Брендан Маки научи, че неговата жена му изневерява, аз ще бъда първият избор за детектив, натоварен да разследва убийството.

Брендан Маки. Лили беше права. На ръст аз го докарвам до метър и шейсет и пет, ако броим перчема и каубойските ботуши, а той стърчеше над мен даже когато беше седнал, а аз — прав. Шоуто му хареса обаче, каза, че от памтивека не се е смял така, и ме черпи питие.

— Е, какво, кефи ли те тоя номер с Елвис?

— А-ха.

— Добри пари ли изкарваш?

— Стигат ми.

От самото начало усетих, че няма да разбере разните там сложнотии като костюми, осветление, опияняващ блясък и свобода, тръпка от живота на колела.

— Наистина ли името ти е Джим Сантана, или това е, тъй да се каже, псевдоним?

— Истинското ми име е — отговорих. — Смених го по съдебен ред през 1977.

— Важен момент. — Той отпи малка глътка от бирата си и аз направих същото с моя ром с кола. — Сигурно всичко трябва да си е точно, тъй де, за изпълнението ти. Като ония, травеститите, в Амстердам. Двайсет и четири часа в денонощието, а? Ще рече, че никой няма да те взима на сериозно, ако по цял ден си нормален пич, а пък вечер си Елвис.

— Аха, аха.

— Направо ми скри шапката, честна дума.

Поприказвахме малко. Бях преполовил шоуто, вече бях сменил два костюма, оставаха ми още два. Пея всички хитове: *Love Me Tender*, *Jailhouse Rock*, *King of the Road*^[1]. На хората им харесва, особено по-старите песни — напомнят им за времето, когато са били бунтари. В днешно време трудно ще намерите нещо, срещу което да се разбунтувате. Всичко е вече направено. Няма нищо ново и колкото и ярко да горите — като разните там Кърт Кобейн и Джим Морисън, — накрая всички ще се озовете във все същата стара хотелска стая, дрогирани и отчаяни. С изключение на Елвис.

Знаете ли, във всекидневната си имам една ниша, посветена на него, със снимки, обложки от албуми и фигурки. Лили я нарича 24-часовата църква на Елвис. Не че го мисля за Бог или нещо такова, но той е моето вдъхновение. Моят идол. Моята муза.

Опитах се да обясня това на Брендан Маки, но си личеше, че не вдява. Същинска загуба на време. Колкото повече пиеше, толкова повече искаше да говори за жена си. Затова аз го оставих да приказва и пред очите ми случаят постепенно доби ясни очертания.

Представете си заподозряната. Гейл Маки. На трийсет и две. Омъжена от девет години, без деца, без работа. Отегчена до смърт — и аз щях да бъда, ако бях съпруга на Брендан и по цял ден нямах какво да правя, освен да се къпя, да ходя на маникюр и до „Вашето тяло“ на пилатес и обяд. Изневеряваше ли му? Изглеждаше ми много вероятно. Всичко сочеше към това: потайният нрав, телефонните обаждания, оставени без отговор, вечерите навън, къпането посред нощ, след като Брендан си е легнал. Като любещ съпруг той никога не беше повдигал този въпрос. Лили каза, че Гейл е избухлива, и аз предположих, че Брендан няма да се задоволи с нещо по-малко от фотографски доказателства. Най-последно, помислих си, работа, достойна за Хари Стоун.

— Кога започваме? — попита Лили със светнали очи.

Ех, това „ние“. Тя и аз. Де да можех. Но да бъдеш професионален детектив и двойник на Елвис, е гордо и самотно занимание, а и ако враговете ми започнеха да подозират за Лили и мен...

— Не мога да си позволя партньор, Лил — казах ѝ за пореден път. — Аз работя в сянка. Хоп-хоп. — Направих демонстрация, като използвах вилцата си вместо оръжие. — Ако се стигне до бой, само ще ме забавиш, а ако нещо ти се случи...

— О, Джим — тихо отвърна Лили. — Жалко, че не позволяваш да ти помогна.

Хвърлих ѝ поглед „Обичай ме нежно“.

— Мила моя — казах, — вече направи достатъчно.

Е, това беше първият етап и той приключи успешно. Сега предстоеше да затвърдя подозренията на клиента си, да се сдобия с фотографски доказателства за изневяратата на жена му и накрая да си прибера парите за добре свършената работа. Предположих, че това ще ми отнеме около седмица — да кажем, десет дни, — като прибавим разходите, може би ставаше дума за около сто и петдесет кинта или някъде там: съвсем прилично, а и много по-лесно от „Лорд Нелсън“ в събота вечер.

Първата ми работа беше да намеря обекта. Лесна работа, помислих си аз; случи се така, че този ден имаше мач, така че просто отидох пред къщата с минифотоапарата си и зачаках. Беше студено за септември, бях с шлифер със закопчан колан и с вдигната яка и повървах малко в кръг, за да се стопля. Гейл се появи към три, десет минути след като Брендан беше излязъл от къщи, носеше спортен сак и размахваше опашката си като ученичка.

Гадост. Тръгваше с колата. Малка фиеста. Това малко ме затрудни — всъщност аз в момента нямам собствена кола (последната беше конфискувана поради проблеми, свързани с предишен случай) — и се наложи бързо да измисля нещо. Трябваше да се простя с идеята да скоча в някое такси и да потегля след нея — на „Медоубанк Роуд“ няма таксите — и макар че точно в същия момент автобус номер 10 се показва на завоя, знаех, че не мога да разчитам на шофьора да се подчини на заповедта ми за реквизиране на превозното му средство. Накрая се наложи тичешком да се върна в „Кейп Код“ и да взема назаем микрата на Лили, а дотогава Гейл беше офейкала и следата изстиваше.

Реших да се доверя на предчувствието си и я потърсих във „Вашето тяло“, тукашната спортна зала, където успях да направя някоя и друга непринудена снимка точно когато Гейл излизаше от дамските съблекални. След това отидох в съседния спортен магазин, инвестирах в бански (шест кинта заедно с плувната шапка) и заех позиция в басейна на спа центъра точно до стъклената врата на студиото за пилатес, откъдето можех удобно и спокойно да наблюдавам всяко движение на обекта.

Трябва да ѝ го призная: атлетично момиче е. Един час пилатес, последван от половин час на гребния тренажор, половин час степ аеробика, душ и накрая — бинго! — голямо безкофеиново лате с нискомаслено мляко в бара на спортната зала в компанията на младеж с изопната от мускули риза и къс спортен клин от ликра.

На секундата изскочих от басейна, изкъпах се и се облякох, преди тя да си е поръчала второ лате. Отне ми малко повече време, отколкото очаквах (в бързината бях забравил да си купя кърпа), но въпреки това успях да си намеря място за седане недалеч от двойката, откъдето имах възможност да направя още няколко уличаващи снимки

и, надявам се, да запиша разговора им с помощта на дигиталния минидиктофон в джоба си.

Поръчах си кока-кола. Момичето на бара ме изглежда особено — е, аз не ходя твърде често на плуване, перчемът ми се мокри — и ми поиска два кинта. За мой късмет случаят е почти приключен. Два кинта за чаша кола! Може би ще трябва да се заема с това при следващото си разследване — а на всичкото отгоре колата определено имаше вкус на разрежена с вода. Аз обаче я пих продължително, като през цялото време се напругах да чуя какво си шушукат Гейл и Клина от ликра, но твърде дълго се бях киснал в басейна, в ушите ми имаше вода и за проклетия не чувах нито дума.

Може би вследствие на това свалих гарда. Или пък някой ме следеше — и по причудлив каприз на съдбата ловецът се превръщаше в жертва. Така или иначе, Гейл започна да става подозрителна, на два-три пъти я видях да ме гледа с особено изражение на лицето, а веднъж и Клина от ликра се обърна и ме измери с поглед, пълен с такава неприкрита агресия, че някой по-слабохарактерен човек със сигурност би се уплашил.

Не и аз. Не и Хари Стоун. В отговор аз се вторах в него, взех чашата си и мълчаливо я вдигнах към него за наздравица с водниста кола, от което Гейл доби доста раздражен вид и стана, а Клина от ликра пристъпи към мен, но срещна стоманения ми поглед и размисли, подвигна опашка и се изниза през летящата врата към паркинга и фиестата на Гейл, паркирана (неправилно, както забелязах, и с изкривено странично огледало) на място със служебен абонамент.

Проследих ги по пътя им обратно до дома на Маки и спрях колата в края на улицата срещу „Кейп Код“. Лили тъкмо затваряше (в събота вечер тя работи като барманка в „Рат“) и когато ме видя да идвам, се усмихна.

— Всичко наред ли е, Джим?

Боже, прикритието ми!

— Хари — изсъсках аз и й подадох ключовете.

— О, извинявай, скъпи. Как мина?

— Даже Елвис не би могъл да свърши работата по-добре. Само погледни.

Аз хвърлих поглед надолу по улицата към къщата на Маки — сега всички лампи светеха и пердетата бяха дръпнати, а обектът и

заподозряната бяха сами във всекидневната и правеха един Господ знае какво.

— По телевизията на това му казват наличие на достатъчно основания. Тоест аз мога да душа наоколо колкото си искам, но не бива да прекрачвам чертата и да влизам с взлом.

— Внимавай, Джим — Лили ококори очи. — Нали не искаш да те хванат?

Усмигнах се.

— Човек трябва да е страшно бърз, за да хване Хари Стоун по бели гащи, Лил.

Незнайно защо тя се изчерви.

— Ще дойда с теб. Ще стоя на пост, така да се каже.

— Извинявай, Лил, но това определено е работа за сам човек.

Край къщата на Маки за пореден път извадих късмет. При дърпането на пердетата беше останал процеп и аз виждах какво става във всекидневната. Извадих фотоапарата си. Стаята беше празна — предположих, че Гейл и приятелчето ѝ са отишли в кухнята да правят кафе, — но пред прозореца имаше хубав удобен диван, идеален за прелюбодеяния, и моят инстинкт ми подсказваше, че скоро ще бъде зает.

Затова останах да гледам и да чакам. Беше студено, от известно време валеше и усещах как водата капе в яката на шлифера ми и в ботушите ми. И все пак само некадърен частен детектив ще се откаже заради малко дъжд, а и аз вече се бях намокрил в басейна. Но същата вечер в седем имах изпълнение — или по-точно Джим Сантана имаше — и усещах, че перчемът ми ще има нужда от сериозни възстановителни процедури, преди отново да мога да се нарека невероятният двойник на Елвис.

Все пак дългът ме зовеше и така нататък. Стоях пред къщата сигурно от петнайсет минути и ми ставаше все по-студено и по-мокро. И тогава — бинго! Обектът и заподозреният влязоха във всекидневната с чаши кафе в ръце и седнаха един до друг. Не толкова близо, колкото ми се искаше, но достатъчно. Щракнах ги и двамата през процепа в пердетата. Не чувах за какво си говорят, но Гейл се смееше, а Клина от ликра гледаше в деколтето ѝ така, сякаш всичките му Коледи са го

споходили наведнъж. Зачудих се какво ли ще каже, когато Брендан Маки го спипа. Едва ли ще има много за казване.

Хайде, Гейл. Нямах цяла нощ на разположение. Поне така се надявах: самият аз в седем трябваше да съм другаде, иначе щях да изгубя ангажимента, а вече наближаваше седем без петнайсет. Всъщност исках неопровержимо доказателство за изневярата на обекта, нещо, което да предоставя на Брендан (и да си заработя заплащането). Това, че Гейл просто седеше на дивана, не беше достатъчно, а и не можех да предвидя дали доказателствата, които вече бях събрал, ще убедят Брендан Маки. Приблжих се към прозореца, насочих фотоапарата под друг ъгъл — и тогава на рамото ми бе положена ръка приблизително с големината и теглото на бут йоркска шунка, а пред лицето ми се изпречи лице с цвят на йоркска шунка и от него изригна познат глас:

— Мамка му, това е Елвис.

— Брендан! — Школуваният ми глас подскочи с една октава. — А... как мина мачът?

— Порязаха ни. Две на нула. Проклетият му съдия.

Брендан леко се намръщи, сякаш едва сега забеляза вдигнатата яка, непознатата прическа, дигиталния минифотоапарат в ръката ми.

— Виж ти — каза той и сложи ръка на врата ми. — Какво става тук?

Понечих да обясня. Само че едва бях започнал, когато Гейл излезе тичешком от къщата, размахала вестник над главата си, а след нея — Клина от ликра.

— Той е! — пронизително кресна тя. — Онзи проклет перверзник от спортната зала!

Сега беше моментът да впрегна цялата си съобразителност.

— Хари Стоун — казах аз и размахав визитката. — Частен детектив.

— Частен какво? — попитаха в един глас Брендан, Гейл и Клина от ликра.

Гейл разглеждаше визитката ми.

— „Хари Стоун“ — прочете тя на глас. — *Частен детектив, разследва всякакви случаи, специалист по семейни спорове.* Брен? — обърна се Гейл към мъжа си и впи в него очи като свредели. — Какво става тук, по дяволите?

Брендан Маки не знаеше накъде да погледне. Ръката му пусна вратата ми и каубойските ми ботуши отново стъпиха на земята, където им беше мястото.

— Все тая, това даже не е истинска визитка — продължи да писка Гейл. — Принтирано е от компютър, а печатът е нарисован с химикалка.

— Тоя ни наблюдаваше — добави Клина от ликра, с което ме изненада (очаквах, като види, че е разкрит, бързо да си плюе на петите). — Правеше снимки на нашата Гейл и на мадамите в спортната зала.

— Какво?

Уф. Нещата не се развиваха точно както предвиждах. *Нашата Гейл*. Възможно ли беше да съм пропуснал някоя подробност? Със закъснение си спомних, че Лили ми спомена за брат, който работи в спортна зала „ВТ“. Със закъснение осъзнах, че „ВТ“ всъщност е „Вашето тяло“. И сега, като погледнах отново Клина от ликра с русата му коса на кичури и подозрително равномерния тен, забелязах — твърде късно — роднинската прилика.

Брендан пак ме хвана за яката.

— Дребен перверзник!

Със закъснение се опитах да прибера фотоапарата в джоба. Брендан обаче беше по-бърз от мен: след секунди вече разглеждаше снимките и лицето му все повече заприличваше на сурова шунка. Може би трябваше да побягна. Но щеше да бъде позорно и недостойно — за мен, за Хари Стоун и най-вече за Елвис.

Е, как би постъпил Елвис?

Най-вероятно би запял или би цапардосал Брендан в устата, преди треньорът да е успял да реагира. На мен не ми допадаше нито едната, нито другата възможност, а и се обзалагам, че дори Краля на рокендрола щеше трудно да се измъкне точно от тази тежка ситуация, особено ако висеше от юмрука на Брендан Маки дванайсет инча над земята.

— Разследвах случай под прикритие — казах аз с пресеклив от задавяне глас.

— Разследвал си случай под дрехите, перверзнико — възкликна Гейл.

— Виж, Брендан, аз даже не си падам по твоята Гейл...

— Какво? — попита той навъсен. — Да не искаш да кажеш, че жена ми е грозна?

— Не! Съжалявам!

— И има за какво — каза Брендан и вдигна юмрук.

— Не по лицето! — запротестирах аз. — Довечера имам изпълнение...

За миг замъгленият му юмрук изпълни цялото ми полезрение като гигантски метеорит, който всеки момент ще връхлети Земята. Затворих очи с мисълта: „Край, никога повече няма да работя по клубовете, освен ако търсят някого за Човека Слон“; но в този миг от тъмното се обади спокоен и познат глас и сложи край на всичко.

Беше Лили, разбира се. Предположих, че ме е наблюдавала от горния край на улицата и като е видяла какво става, е дотичала. Тя стисна ръката на Брендан и той охлаби хватката си. Както казах, Лил е едро момиче.

— Хайде сега — каза тя, — обяснете какво се е случило.

Брендан повтори изопачената си версия. Гейл и Клина от ликра я потвърдиха. Аз стоях отстрани и се чувствах като глупак.

— И вие сте си помислили, че преследва Гейл? — попита Лил, когато разказът му свърши.

— Ами да — каза Клина от ликра. — Че кого друго?

Лили само го погледна. След секунда-две Гейл направи същото.

— Да не би...

Лил кимна.

— Не знаехте ли?

Тогава всички обърнаха погледи към мен. Даже Брендан се усмихваше.

— Ами като се замисля...

— Чакайте малко — казах аз.

Чак сега започнах да проумявам и не ми стана много приятно.

— Ама аз съм хетеро, по дяволите. Заклет хетеро. Бог ми е свидетел...

В този момент Лили ми хвърли един от характерните си погледи и аз млъкнах. Не беше лесно обаче, а и изразенията на лицата им не оставяха никакво съмнение, че до идната седмица новината ще се е разнесла из цялото село. По дяволите. Това беше истинска пречка за изпълнението ми в „Рат“ — на онова място буквално лъха на

тестостерон. Да си двойник на Елвис — нисък двойник на Елвис — вече беше достатъчно трудно, но да си обратен двойник на Елвис беше равносилно на самоубийство.

— Мамка му — казах аз.

Клиа от ликра ме изгледа със съчувствие.

— Няма нищо, човече — успокой ме той. — И аз години наред отричах, преди да изляза на светло.

— Аха, страшно срамежлив беше — потвърди Гейл.

Тя вече се усмихваше. Даже Брендан беше усмихнат — единствената добра новина, ако питате мен, и лицето му приличаше повече на варена шунка, отколкото на сурова.

— Знаеш ли, има места, където можеш да ходиш. Клубове и други такива. Бас държа, че номерът ти ще има страхотен успех в „Розовата пантера“. И ще се запознаеш с хора — Гейл ме потупа по ръката, — няма нужда да висиш във „ВТ“.

Е, нямаше какво да направя. Останах безмълвен. Изгледах Лили укорително, но тя гледаше в друга посока. Може и да ми е спасила живота, мислех си с горчивина, но с цената на самоуважението ми.

Та така приключи историята с Брендан Маки. Е, не съвсем, целият провал доведе до неочаквано добри последствия като покриване на направените разходи и до известна степен възстановяване на реномето ми. Разбирате ли, Гейл излезе права за тези клубове. Гвоздей на програмата в петък вечер в „Розовата пантера“ — сто кинта на изпълнение плюс бакшишите и питиетата — и възторжен отклик в местната преса.

Джим Сантана, най-шумният, двойник на Елвис в бранша. Така писа „Морнинг Пост“ и аз го отпечатах на визитките си. За една нощ станах нещо като знаменитост. Изведнъж всички поискаха да ме наемат, а Бърни и „Лорд Нелсън“ предложиха да ме върнат за двойно по-високо заплащане от обичайното.

И все пак, както казах на Лили онази вечер в „Кейп Код“, това значи, че ще трябва да полагам още по-големи усилия, за да може Хари Стоун да остане в сянка.

— Не го правя за парите, Лил — обясних й аз. — Елвис е знаел, че славата е лош приятел, и аз никога няма да се поддам на съблазънта

на прожекторите. Сцената може и да е тайната ми страст, но детективската работа е моят живот.

Лили кимна колебливо, без да ме погледне в очите. Трябва да призная, че напоследък може и да съм се държал по-грубо с нея, особено след коментарите на Брендан Маки и типовете в бара по мой адрес. Всъщност това беше първото ми ходене в „Код“ след случката с Маки и си личеше, че Лили се притеснява да не би участието ѝ в моя провал да е вгорчило нашите специални отношения. Ръцете ѝ леко трепереха, докато проверяваше температурата на фритюрника, а по бузите ѝ имаше руменина, която не се дължеше само на жегата. Като забелязах това, почувствах как нещо в мен започва да омеква. Знаете ли, не мога да се сърдя дълго на Лили, а освен това беше петък вечер, което означаваше, че за вечеря има риба.

— И сега какво? — попита срамежливо тя, след като сложи една мерлуза да се пържи.

Фритюрникът зацвърча и засъска, щом рибата потъна в мазнината, и аз усетих как устата ми се пълни със слюнка. Никой не готви риба като Лили и никой не прави чипс като нея: с кожичката, ръчно нарязан и с идеалната големина. Сол, оцет, пюре от грах и пръжки, увити в гореща мазна хартия и брой на „Дейли Мейл“.

Оставаше само една крачка до съвършенството.

— Рибно кюфте? — попита тя и ме погледна.

Елвис не би отказал.

— Добре, продължи си мисълта.

И аз продължих.

[1] „Обичай ме нежно“, „Затворнически рок“, „Господарят на пътя“ — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.